

INDICACIONES DA HUMIDIFICACION:

O osíxeno proporcionado polos distintos tipos de dispositivos é un gas seco, e así en determinadas situacións hai que engadir vapor de auga antes de que chegue á vía aérea para evitar a desecación desta e das secrecións respiratorias.

A humidificación é necesaria cando o fluxo de O₂ proporcionado é maior de 4 l/min e cando se trata de administrar O₂ por unha vía aérea artificial, sexa cal sexa o fluxo administrado.

O humidificador é un recipiente desbotable no que se introduce auga destilada estéril ata 2/3 da súa capacidade, e que se coloca no sistema de O₂ ou de ventilación do paciente, coa finalidade de proporcionar a humidade requirida aos gases respirados polo paciente ². Poden ser de tres tipos

HUMIDIFICADORES SIMPLES: en liña (o gas pasa sobre a superficie da auga e despois diríxese cara ao paciente) ou de burbulla (o mais usado), no que o gas se dirixe por debaixo da superficie da auga, co que aumenta o tempo e a superficie da área de contacto e mellora a eficacia. Estes últimos úsanse normalmente con cánulas nasais e con máscaras de alto fluxo.

HUMIDIFICADORES TÉRMICOS: úsanse preferentemente en caso de ventiladores mecánicos. Ao incrementar a temperatura do gas e da auga aumenta a evaporación, o que favorece a capacidade do gas de transportar vapor de auga. O mais usado é en fervenza (tipo Bennett).

NARICES ARTIFICIAIS: tamén coñecido como intercambiador de calor e humidade (HCH) ou humidificador higroscópico. É a alternativa menos custosa e sen riscos de contaminación bacteriana (reduce a incidencia de pneumonía nosocomial e a contaminación dos circuitos dos ventiladores). Úsase en casos de ventilación mecánica invasiva. En caso de usos a longo prazo, non está indicada por favorecer a aparición de secrecións espesas.

Non existe evidencia de que o uso de humidificador sexa necesario cando o O₂ é achegado por unha cánula nasal a un fluxo inferior a 4 l/min [\(Grao B\)](#) ^{2,1}

A humidificación pode ser beneficiosa para pacientes con secrecións espesas que teñan dificultade para expectorar, aínda que este beneficio se pode acadar tamén usando nebulizacións con soro salino [\(Grao C\)](#) ²

Os humidificadores non son necesarios na OCD nin cando se usa O₂ durante curtos períodos de tempo, salvo que se administre a través dunha vía aérea artificial [\(Grao B\)](#) ^{2,2}. Segundo os resultados dos ensaios clínicos, o uso razoable de humidificadores é para pacientes que precisan sistemas de alto fluxo de O₂ durante mais de 24 horas ou que presentaron episodios de incomodidade debido á sequidade da vía aérea alta [\(Grao B\)](#) ².

En situación de emerxencia usarase humidificación no caso de pacientes con traqueostomía ou vía aérea artificial, aínda que podería prescindirse de humidificación nestes pacientes por curtos períodos de tempo (p. ex.: durante o traslado en ambulancia) [\(Grao D\)](#) ²

Os humidificadores de burbulla de uso habitual coas cánulas nasais son pouco eficaces na produción de vapor, dado que os fluxos empregados nestas cánulas adoitan ser menores de 5 l/min, polo que o seu uso é discutible. Non se atopa evidencia de que haxa un beneficio clínico en relación co risco de infección que presentan [\(Grao C\)](#) ².

Aínda que a maioría dos hospitais humidifican o O₂, os clínicos si especifican que a terapia de O₂ ten que ser seca ou humidificada. A pesar de que non hai evidencia de que o O₂ humidificado a baixo fluxo presente algunha diferenza nos resultados clínicos, e debido a que o O₂ seco administrado a través do nariz ou da boca pode causar sequidade, dor de gorxa e dos tecidos orais, os hospitais agregan a este humidade para a comodidade do paciente.